skopper traf en Afgørelse der, hvor de netop havde deres Ansvar og Ret, og Kultusministeren vilde gaa lige imod denne, saa maatte der være et sidste Sted, hvor Kirken kunde faa Striden afgjort.

Men dette har Retten ikke villet ind paa. Den har ladet alt dette staa hen. Sagen er en Straffesag — og saa er Sagen snart afgjort.

Selvfølgelig bestrider vi ikke Rigtigheden af den juridiske Afgørelse. Ret er jo Ret. Og Højesterets Afgørelse er endelig. Men Ulykken er, at hvor endelig end det er slaaet fast, at A.-R. ikke kan dømmes fra Embedet, saa ved vi alligevel ikke, hvad der nu er Ret i Kirken; thi det har Højesteret ikke fundet det nødvendigt at træffe nogen Afgørelse af.

Og hvor er vi da henne? Eller hvad vil Følgerne blive?

Der er intet afgjort om, hvorvidt A.-R.'s Anskuelser falder uden for Grænserne af Kirkens Lære. Der er da heller intet afgjort om, hvorvidt han bør være Præst eller ikke. Højesteret har ikke villet dømme fra Kjole og Krave, men dens Dom indeholder intet som helst, der kan forbyde eller vanskeliggøre Kirkebestyrelsen at afskedige ham, fordi han har angrebet Hovdpunkter i Kirkens Tro.

Men i Virkeligheden ved vi jo, at Kirkeministeren staar saaledes, at der ikke kan blive Tale derom. Og hvilke Følger vil Dommen da have?

Det ligger nær nok at mindes den Iversenske Sag. Jul. Iversen blev frifundet ved en noget lignende Begrundelse som den, der her er anvendt. Og Følgen deraf blev, at der siden ikke er skredet ind mod nogen Præst i den Slags Sager. Og dette blev en Velsignelse for Kirken, fordi den troende Præsts Samvittighed blev værget, hvor den var bundet ved Guds Ord, medens der til den modsatte Side intet forelaa, som kunde skade Kirkens Helhed.

Ganske anderledes her. Hvis den faktiske Følge af denne Dom bliver, at rationalistiske Præster uantastet kan tale imod Kirkens Tro og trods Angreb paa denne faa Ansættelse i Kirken, bliver det en Ødelæggelse af Kirkens Liv

Men derfor maa man heller ikke tro, at dette vil gaa af sig selv. I den Iversenske Sag var Slaget tabt med Dommen, fordi der ikke var nogen levende Kirke-Interesse paa den anden Side. Her derimod staar Kirkens allerdybeste Interesser paa Spil, og vi kan ikke tro andet, end at en stor Del af Kirkefolket er vaagent nok til ikke at ville lade sig dem fratage.

Derfor maa det ogsaa siges, at hvis der efter denne Dom gives Nationalismen fri Adgang til Præstestillingen, da behøver man ikke at give selve Dommen Skyld derfor; det vil ikke ske, før Administrationen gør en partisk Brug af Dommen. Og det vil næppe gaa af uden Kamp.

„At Dommen endnu ikke har aabnet Vejen til Indførelse af den taalsomme Folkekirke, ses da ogsaa allerede af selve A.-R.'s Stilling. Hvis Kirkeministeren nu ønsker at ansætte ham i Vaalse, som det maa antages, vil han jo straks møde Biskop Wegeners Kollats-Nægtelse, som vi ved det af dennes Udtalelse i Sagen. Og Kirkeministeren har da ogsaa allerede begyndt at lægge Planer om, hvorledes han skal komme uden om den. Med andre Ord: Kirkeministeren maa først nedtræde eller bryde Kirkens Former, før han kan naa igennem.

Men derfor skal det ogsaa siges: det vaagne Kirkefolk vil dog vel ikke roligt finde sig i, at Kirkens Grænser nedbrydes af Kirkens egen Styrelse. Vil man have Kamp, saa maa Menigheden tage Kampen op.

Og vil man endnu spørge, hvad Menigheden saa har at gøre, da siger det sig selv, at Menighedens Ledere maa pleje alvorligt Raad, alt imedens hele den vaagne Menighed er i Bøn til Herren om at vise os sin Vej. Thi her vil det i høj Grad gælde hverken at handle overilet, saa vi gaar foran Herren, eller paa den anden Side at vige forsagt tilbage, hvor Herren vil fem.

De nærmere Skridt vil jo afhænge af, hvorledes alt udvikler sig: Tiden kræver, at den troende Menighed, der ikke kan og vil opgive Bekendelsen af Guds enbaarne Søn som Kirkens Grundvold, maa slutte sig sammen — langt fastere og inderligere end hidtil, til fælles Værn for Kirkens Grund og til fælles Udvikling af det Menighedsliv, som Herren har betroet os.

Officiel Gudelighed.

Af Provst Schultz-Lorentzen.

Det, der hedder officiel Gudelighed, har sikkert været kendt til alle Tider, i alle Religioner. I de afgørende Øjeblikke har ethvert Folk ligesom Romerfolket set hen til sine Augurer, der højtideligt foretog de hellige Handlinger, med alvorsfuld Mine forkyndte Folket, hvad Varslerne udtalte eller maaske rettere, hvad Fyrsterne ønskede, de skulde udtale, og saa for Resten smilte til hinanden med skjult Forstaaelse, naar de mødtes privat.

Og nu blomstrer den officielle Gudelighed som saa meget andet Ukrudt i Krigens Fodspor.

De krigsførende Fyrster har i fuld Overensstemmelse med deres Folk indrammet deres Opfordringer til Hærene om at gaa i Kamp med Mod og Fortrøstning i en saadan officiel Gudelighed, hvor Guds Navn med forskellige Udtryk fejes som en Fane over den forestaaende Strid.

Jeg vil gerne tro, at Fyrsterne netop nu overfor det store og forfærdelige der sker, føler Ansvaret tungere end nogen Sinde. Jeg vil tænke mig, at de hver for sig i Stilhed taler med den levende Gud og lægger deres Frygt og Bekymring frem for ham. Men jeg er ligesaa vis paa, at i deres officielle Kundgørelser fortier eller i hvert Fald omskriver de det, der dybest bevæger dem og giver deres Folk et ufuldtændigt og derfor falskt Billede af deres Forhold til Gud. Den personlige Gudsfrygt i deres Sjæl bliver forfalsket til officiel Gudelighed.

Vi skal se det.

Et er fælles for alle Manifester, nemlig den lydelig udtalte Bevidsthed om, at Fyrsten og Folket har „rene Hænder" og en „ren Samvittighed", at Kampen er retfærdig og paatvungen osv. Dette er den første Forfalskning.

Det er jo muligt, at Fredsvillien tilsidst var alvorlig nok hos de fleste, og at Krigslavinen væltede frem i Kraft af sin egen Tyngde. Men hvem ved ikke, at den er bygget op af utalte Handlinger og Bestræbelser og Ord igennem lange Tider, at Krigen er kun det sidste Led i en Aatsjagsrække, Folkeslagenes og Fyrsternes og Diplomaternes Virksomhed har kædet sammen. Og hvem ved ikke, at Bevæggrundene for disse Handlinger i mange Hensseender var Lyst til Vinding, Magt, Ære, var Had, Hævn, Hovmod. Hvem ved ikke, at der til Udførelsen af disse Handlinger tit benyttedes Midler, som Diplomatiet og Statskunsten mener sig berettigede til at bruge, men som ikke er tilladte af en ganske almindelig Samfundsmoral. Ingen ved dette bedre end Folkenes Fyrster. Var Kristendommen Alvor for dem, maatte det først blive en Bekendelse af deres og Folkets Synd, Anger over den og Bøn om Tilgivelse for den, hvormed de maatte gaa frem for Guds Ansigt. Det har de maaske gjort i Lønkamret. Men officielt har de glemt deres Synd og derfor forfalsket Kristendommen til officiel Gudelighed.

Men Fyrsterne og Folkene staar ikke blot med „en ren Samvittighed," ogsaa med en oprøst Nakke overfor Gud. Man faar af Kundgørelserne en levende Følelse af, at det er dem, der gør Gud en Ære ved at tage ham med. Og ikke faa kristne Mennesker lader sig narre til at tro det og tager Fyrsternes Nedladenhed for Gudsfrygt. Og et er sikkert, at de i hvert Fald alle foreskriver Gud deres Villie. Gud skal lade dem sejre og Fjenderne lide Nederlag. Det hører jo ellers til Begyndelsesgrundene i den kristne Tro, at Baggrunden for enhver Bøn i Jesu Navn skal være dette: Din Villie ske! Der er ikke den mindste Klang af den Bøn i de offentlige Kundgørelser. Fyrsterne gør Gud den Ære at invitere ham med, saa maa han ogsaa være saa god at lade dem sejre; det er det mindste, han kan gøre. Men dette er en Forfalskning af Kristendommen.

Og Kristendommen maa vise den langt fra sig og stille den paa den rette Plads. For sin egen Skyld. Mange Mennesker, der netop nu drages til Gud, fordi alt andet, de har bygget paa, har svigtet, og de føler sig nær et Sammenbrud, holdtes borte, fordi de forarges af den officielle Gudelighed i Krigsmanifesterne og føler sig fremmede overfor en Gud, der kaldes paa fra alle Sider med lige eller rettere lige lidt Ret. Hvad der faar Udtryk i disse mange Krigsopraab, er paa ingen Maade Kristendom, ikke engang Gudsfrygt. Skal det have et Navn, saa lad det blive officiel Gudelighed.

Har de Kristne da intet at bede Gud om for deres Folk i denne urolige Tid? Jo, mere end nok. De maa først bekende deres Folks Synd, ikke som dem, der dømmer, men som dem, der føler sig medskyldige. De maa bede Gud om Naade og Tilgivelse. De maa bede om Folkets Oprejsning fra Synden, Vakkelse, Omvendelse, Samling, Arbejdsvillie, Trofasthed. De maa bede om, at Gud vil lade alt det, han vil skal ske med vort Folk, selv det sværeste, blive til Velsignelse for det. Og saa har de Lov til at lægge al deres Bekymring og Ængstelse for deres Folk over paa den levende Gud og bede ham bevare Danmark for Krig og Dyrtid og Nød og Ulykke og alt ondt. Og det kunde jo være, at der var mange, der ellers næsten havde glemt at bede, der netop nu i de ængstede Tider kunde faa Lyst til at knæle med og bede den Bøn: Gud bevare Danmark!

To Santaler.

Frk. Anna Jensen fortæller.

Det er kun to Aar, siden jeg lærte ham at kende. Han havde en god Forstand og stor Lærelyst. Skønt han var Hedning, havde han lært at læse. Hans Far var nemlig Landsbyens Høvding og havde tillige en Smule Penge. Der var kun Hedninger i deres Landsby.

Alligevel havde den unge Mand mødt de Kristne. Han havde fundet, at de levede et tiltalende Liv, og at de havde en Bog, som de var glade ved og læste meget i.

Han købte den Bog. Han maatte dog se, hvad det var, der gjorde de Kristne saa glade ved den. Han var da kun 18 Aar gammel.

Selvfølgelig gik han med til Afgudsfesterne. Han skulde jo arve Faderens Høvdingeværdighed. Men nu læste han altsaa ogsaa det nye Testamente, uden at noget Menneske vidste noget derom.

Fra Bogens Blade steg Jesus Kristus frem for hans indre Øje, tiltalte ham og greb ham. Han maatte tænke paa alt, hvad hans Fader havde ofret til Bongaerne til ingen Nytte. „Min Sjæl var fuld af, hvad jeg læste," sagde han.

Den unge Mand begyndte at tænke. Jesu Fader, Gud, maa være lige som han selv er. Men er det mon saa ikke den Takur, den store, gode Gud, som Santalfolket for Aarhundreder siden har dyrket?

Han begyndte at tale med sin Fader om, hvad han tænkte paa. Men Faderen blev vred. „Læse kan du, saa meget du vil; men der maa ikke komme mere ud deraf."

Han læste og læste og bad til Jesu Kristi Gud og Fader, Han talte med en kristen Præst. Han forstod, at han maatte døbes. Men ogsaa at det vilde blive svært for ham. Men en Dag sagde han alligevel: „Min Sjæl er grebet, og jeg maa blive en Kristen."

Præsten Suna, den ældste af vore indfødte Præster, døbte ham.

Efter Daaben modtog Faderen ham med Ordene: „Nu er Døren stængt for dig."

Da jeg rejste hjem, sagde han: „Du maa endelig bede for min Far. Han vil komme, det ved jeg; men bed!"

Bodding har talt med Høvdingen og mærket, at han alligevel ærer sin Drengs Mod — det Mod, han selv mangler.

— — —

Santalerne skal ikke laves til Europæere. Vi lærer dem Respekt for deres eget Lands Sæd og Skik. I Skolerne skal de leve paa Santalvis. Med Hensyn til Ægteskab er det Landets Skik, at Forældrene ganske alene bestemmer Partiet. Missionen har ikke søgt at ændre dette hos de kristne Santaler. Vi fikrer os blot, at ingen af de to unge har noget imod Ægteskabet.

Hun var forældreløs og var i Huset hos sin Bedstemor. De var begge Kristne. Hun var flink til Arbejde, og Bedstemor holdt af hende. Saa kom der en Far og Mor til hende og forlangte Pigen til deres Søn. Det blev aftalt. De unge var ganske vist ikke spurgt; men det mente de ikke gjordes nødigt.

De kom til Bodding med de to unge og forlangte Lysning. Bodding spørger den unge Mand om han er tilfreds dermed. Jo, han er meget vel tilfreds. Bodding spørger den unge Pige, men hun svarer: „Nej, jeg er slet ikke tilfreds."

Bedstemor mener, at hun er forfjamsket og har fortalt sig. „Du skal jo bare sige ja," forklarede hun. Bodding spørger igen: „Vil du gifte dig med ham." Og Pigen svarer: „Nej, jeg vil ikke gifte mig med ham." Alle rejser meget vrede bort derfra.

Hvad var der da i Vejen? Aa, Pigen havde slet ikke noget imod den unge Mand. Men da Bedstemor havde talt med hende i Enrum kom det frem: „Jeg maa jo da først i Skole og lære noget rigtigt, saa at jeg baade kan læse og sy og føre Hus — thi ellers vil vi komme til at leve som Hedninger."

Krigen og Missionen.

Tiden er inde til, at man atter samles i Bibel- og Missionsstudiekredse rundt om i Menighedssamfundene.

Tidspunktet er trangt, ogsaa over Missionen og dens Kaar. Der falder en tung Skygge fra den krigsførende Kristenhed udover Missionsmarkerne. Men Menigheden opgiver ikke sit Missionshaab. Den har fremdeles sit Øje rettet mod „Rytteren paa den hvide Hest," den tror paa Missionens Herre.

Krigen er ikke et Vidnesbyrd mod ham. Snarere det modsatte! Krigen fortæller: saaledes er det gaaet, fordi den europæiske Kristenhed langsomt har svigtet Kristi Idealer!

Ogsaa den kristne Menighed i Europa er rede til en Syndsbekendelse. Vi tager vor Del af Skylden. Men over Jesus falder der ingen Skygge. Hans Ord og Ideal er lige rene og klare. „Gud er sanddru, om end hvert Menneske er en Løgner." Missionen har ikke mistet sin Ret, fordi Kristenheden har svigtet. I saa Fald skulde i sin Tid Evangeliet ikke være gaaet til Hedningerne, fordi Jødefolket svigtede. Den kristne Menighed har dog **ikke svigtet.**

Rørende er det, hvad jeg har hørt fortælle om, at i denne Tid, hvor Nationerne ligger i indbyrdes Kamp og Had, rækker det britiske Missionsselskab Broderhaand til det tyske, for at støtte det under de trange Kaar.

Folkene kan strides, selv kristne kan forblindes af de nationale Følelser, saa de slet ikke paa de Omraader kan forstaa hinanden, men paa det store neutrale Punkt, Missionsfeltet, er de rede til at række hinanden Haanden. Og derude paa de yderste Poster staar vore Udsendinge i Hedningelandene med den samme Iver og Nidkærhed, og over dem kan Skammen i Kristenheden da ikke kaste sin Skygge. Heller ikke kan Tilstandene i Europa berettige til den Paastand, at Hedningerne ikke trænger til Kristendommen, og at de godt kan frelses ved deres egne Religioner. Det kan jo da være, at Hedningelandene vil tage meget bedre mod Kristi Evangelium og vise det kristne Europa, hvad sand Kristendom formaar. Thi det er nu alligevel sandt, hvad den berømte Missionshistoriker Dr. Warneck paaviser i sin Bog: „Die Lebenskräfte des Evangeliums": I Kristendommen er alle de Kræfter til Stede, der skal give Verden Liv.

Naar engang det stridende Europa vaagner af sin Skam, da skal Folkene erkende: det blev Døden for os, at vi fornægtede Evangeliet. Og derude over de blodige Slagmarker vil hans hvide Skikkelse, der i gamle Dage blev kaldt „Folkenes Længsel", tegne sig dobbelt skarpt. Og skulde det ske, at det nu blev Østen, der tog Suprematiet paa Verdensskuepladsen i Stedet for Vesten, da var det dobbelt herligt, om det blev et i Sandhed kristnet Japan og Kina, der hejste Verdensbanneret.

Men tilbage til Studiekredsene! Vi vil opflamme Kærligheden til Guds Rige i vore Hjerter, vi vil, trods al den Uro og Smerte, som den europæiske Situation fylder vort Sind med, ikke des mindre tage vor Interesse fangen igen for Herrens store Sag.

Følgende Bøger vil jeg da henlede Opmærksomheden paa:

C. F. Andrews: „Nye Tider i Indien" (i dansk Oversættelse), en grundig, tilmed illustreret Bog om Uroen, saavel i national som religiøs Henseende, særlig blandt de højere Klasser i Indien.

G. E. Philips: „Indiens Kastetelose" (ligeledes i Oversættelse), en indgaaende Skildring, ogsaa med Illustrationer, af Pariarnes Haab og Kaar og af Massebevægelsen henimod den kristne Mission.

Af andre Bøger til Hjælp for Missionsstudiet kan nævnes: „Stifinderen paa Missionsmarken", en Bog, særlig for Ungdommen, om David Livingstone — David Zeisberger, et Træk af Missionen blandt Indianerne — det danske Missionshospital ved Tirukoilur (af Chr. Frimodt Møller) — et Par opbyggelige Smaaskrifter af J. Moltke: „Bøn i Arbejdet for Guds Rige" og „Indvendinger mod Ydre Mission".

Af tidligere tilsendte Bøger vil jeg blot minde om: J. Nyholm: „Et omstridt Land" (Missionen i Manchuriet).

Erik Thaning.

Til Salg.

Frugtbart Kløverland i vor kooperative Koloni ved Crandon i Forest Co., Wis. Lave Priser. Lette Vilkaar. Skriv efter vore under Statstilsyn udfærdigede Beskrivelser.

PER-OLA LAND COMPANY,
7 Main, Crandon, Wis.

Den dansk-lutherske Koloni i det sydlige Colorado.

Skriv i Dag om udførlig Oplysning angaaende Sommerekskursionerne, som afgaar hver Tirsdag til Castilla Estate i det sydlige Colorado, hvor Farmere tjener store Penge ved at dyrke Alfalfa og Markærter og ved at fede Kvæg, Faar og Svin. Giv mig en Lejlighed til at fortælle Dem om vore Planer for en dansk lutherst Kirke derude og Kompagniets Løfte om $2500 til dette Øjemed. Kolonien tilbyder en ypperlig Anledning for enhver til at blive Selvejer af et Stykke værdifuldt Land. Sælges med en lille Udbetaling og lang Henstand paa Resten. Ideelt Klima. Skriv straks til

Olaf Bondo,
Special Representative,
537 Ramge Building, Omaha, Nebr.

SCANDINAVIAN-AMERICAN

Direkte forbindelse mellem
NEW YORK, NORGE og DANMARK
36 Aars erfaring i Passager Trafik. Store Moderende Postkibe. Besøg den nærmeste agent eller skriv til
A. E. JOHNSON & CO., INC., General Agents
117 North Dearborn Street -- Chicago, Illinois

Tre nye Numre af Kristeligt Folkebibliotek.

Harms, Blumhardt og Moffat. Kristelige Levnedsløb i det 19 Aarhundrede I. Ved Past. A. C L. Grove-Rasmussen. 276 Sider Indb. i grønt Shirting med Guldtryk. Pris 50 Cts.

Billeder fra Folkelivet. Syv Fortællinger af J. C. von Hofsten med Forfatterens Tilladelse oversat af Past. G. Münster. Forord af Komtesse H. Knuth. 223 Sider. Smukt Shirtingsbind. Pris 50 Cts.

Verdens Ende. En Kærlighedshistorie af Edw. Eggleston Forfatter af „Roxy", „I Kampens Bulder" o. fl. 320 Sider. Brun Shirting med Guldtryk. Pris 50 Cts.

Kristeligt Folkebibliotek redigeres af Past. G. Münster, Præst ved St Lukkas Kirke i København. Det er udelukkende gode, rene Bøger, der bringes. De tre ovenstaaende vil danne et værdifuldt Tillæg til enhver Bogsamling.

Danish Luth. Publ House,
Blair, Nebr.

Gamle Kristen Jakobsens Historier og Fortællinger
fortalt for Børn.

Udgivet af Udvalget for Indre Missions Børnegudstjenester i Danmark. 78 Sider, 25 Fortællinger. Med Fortællerens Portræt paa Omslaget. Pris 25 Cts.

DAN. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebraska.

De nye Bøger.

Skovg.-Petersen: Menneskefiskelser I, indb. $1.20.
Chr. Sørensen. Vilh. Beck $1.20.
Olf. Ricard. Jeremias, indb. $1,70
Axel Beck: De sidste Tider .30.
Martensen-Larsen Stjerneuniverset og vor Tro $1.40.
Farrar: Hedenske Sandhedssøgere $1.20.
Johan Geismar: Har Kristus forsonet Gud? .20.
Hy. Ussing: Arboe-Rasmussen og Folkekirken .25.
Eggleston: Verdens Ende (Fortælling) indb. .65.
Hy. Ussing: Missionshistorie for Børn indb. .40.

Alle paa Lager.
Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

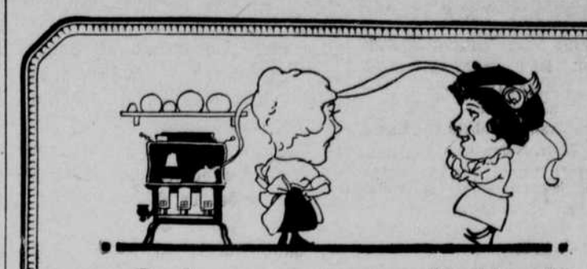

„Se hvor propert et Køkken!"

„Ja, hvorfor ikke? Det er en smal Sag, naar man bruger en Perfection Olie Ovn. Ingen Ild at tænde, ingen Kulkasse at fylde, ingen Aske at bære ud — intet Snavs, intet Slid."

„Men er det ikke en dyr Fornøjelse?"

„Aldeles ikke. Jeg brænder Perfection Olie. Det er Standard Oil Co.s bedste Kvalitet, og min Regning beløber sig til circa seks Cents om Dagen."

„New Perfection Olie Ovne faas i mange forskellige Slags og Størrelser hos handlende alle Vegne. Bed om at faa den nye Bageovn at se.

STANDARD OIL CO.
(Nebraska)
OMAHA

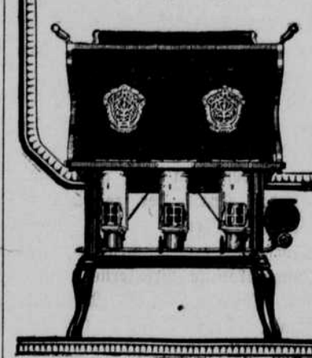

NEW PERFECTION OIL COOK STOVES

Vil De købe eller sælge?

Dersom De ønsker at købe, sælge eller bytte Ejendom i By eller paa Land, da føler vi os forvisset om, at vi kan være Dem til Tjeneste. Vi har flere gunstige Anledninger i og omkring ved Blair at byde paa.
Besøg eller tilskriv

Robinson Realty, Blair, Nebr.

Specielt for Præster.
„Loose Leaf Book".

Til Prædiken-Udkast.

Foranlediget ved ret hyppig Forespørgsel om en praktisk, net og holdbar Bog til ovennævnte Brug har vi sat os i Forbindelse med en af de ledende Fabrikanter af den Slags Varer og vil herefter føre paa Lager en Bog som i enhver Henseende svarer til Øjemedet. Bindet er af „Flexible black Levant Grain Cowhide" foret med tyndt Læder, og forsynet med tre ½ Tommers Ringe. Bladene er 8½ X 5½ Tommer i Størrelse og faas enten „faint ruled", „Quadrille ruled" eller helt blanke.

Pris for Bindet $1.80. For 100 Blade 50 Cents. Vor Specialpris for begge tilsammen er $2.00 netto.

Dan. Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

Press the button —it fills itself

No other self-inking pen like it. Clean, smooth barrel—no humps or bumps.

PARKER LUCKY CURVE Self Filling Fountain Pen

It's always on the job. Just press the button —pen fills in two seconds, at any inkwell. Nothing like it in all the world. The simplest, surest and handiest of all self-fillers—100% efficient. Let us show you how easy it writes

Sold by

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
Blair, Nebr.

C. Asschenfeldt-Hansen:
KIRKEHISTORIE FOR MENIGHEDEN.

Rigt illustreret. I.—II. Bind. Stort Format. Pris indb. i smukt og solidt Vælskbind $6.50.

Som en Kirkehistorie særlig for Menigheden er den egnet, fordi den søger at vise Guds Førelse med den enkelte Slægt gennem Med- og Modgang og hele den dybe, aandelige Sammenhæng, der er i Menighedens Oplevelser.

(A. B. i Nationaltidende).

Det, som giver Bogen sin store Interesse, er de overordentlig mange Billeder, især Portrætter, som pryder den. De giver Værket en Betydning, hvorved det overgaar alle andre kirkehistoriske Fremstillinger paa Dansk.

(Dannebrog).

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.